

[Finansministeren]

Regeringen er derfor af den opfattelse, at det finansielle problem i 1992 må og kan løses ved andre midler. Hvilke midler der kan blive tale om, er efter regeringens opfattelse forhandlingsspørgsmål, som vil blive centrale emner, når forhandlingerne med de kommunale organisationer påbegyndes i næste uge. Vi regner med, satser på og tror på, at de forhandlinger resulterer i en aftale mellem regeringen og kommunerne og en aftale mellem regeringen og amterne. Det tror jeg begge parter og Folketinget er bedst tjent med.

*Forhandling***Klaus Hækkerup (S):**

Jeg vil gerne starte med at takke ministeren for besvarelsen af den stillede forespørgsel. Selv om der ikke var meget håb forude for kommunerne, præciserede den dog i rimeligt omfang regeringens holdning på området.

Vi har i Danmark valgt at indrette den offentlige sektor med et stærkt kommunalt selvstyre. Det er vi tilhængere af i Socialdemokratiet. Vi finder, at det giver løsninger, der er tilpasset de lokale behov. Det giver løsninger ude, hvor man er særdeles omkostningsbevidst i forhold til den ydelse, der produceres, og det giver først og fremmest en tæt kontakt til de borgere, for hvem vi egentlig producerer ydelserne.

Så er det kommunernes opgave at løse de mange forskelligartede opgaver, der er henlagt til dem, inden for den økonomiske ramme, som den enkelte kommune har til rådighed. Disse rammer aftales mellem de kommunale organisationer og regeringen, som finansministeren sagde, traditionelt forud for det kommende budgetår, i år i maj-juni. Udgangspunktet er altså, at der er tale om en statslig rammestyring af den kommunale virksomhed og ikke en detailstyring af den enkelte kommune. Også på det område er Socialdemokratiet tilhænger af den styringsform, der findes.

Men nu er problemet, at kommunerne er klemte af faldende indtægter og af demografisk betinget udgiftspres. Der er derfor behov for at styrke kommunernes økonomi, hvad også finansministeren erkendte, om end hans erkendelse ikke rakte længere, end at han troede på, at det opsving, regeringen hele tiden håber på, bare er blevet udskudt fra indeværende år til næste år. Men erkendelsen var der dog, om, at

der er behov for at styrke kommunernes økonomi, styrke den, så virkningerne af de faldende skatteindtægter ikke fører til forringelser for de mange forskellige grupper af borgere, der nyder godt af det kommunale serviceniveau.

Det er staten, der har det overordnede ansvar for samfundets økonomi, også for kommunernes økonomi. Det så vi i årene med konjunkturreguleringen, hvor staten inddrog de merindtægter, kommunerne fik, fordi der var stigende indtægter hos befolkningen og dermed stigende skatteindtægter. Nu er vi i den modsatte situation med vigende konjunkturer og faldende skatteindtægter. Derfor er det, der er brug for, i virkeligheden en, om jeg så må sige, modsat konjunkturregulering, der giver kommunerne kompensation for de manglende indtægter, ligesom man tidligere inddrog indtægterne, da de var stigende.

Så vidt vi kan vurdere det i Socialdemokratiet, er der behov for at forbedre kommunernes økonomi med godt 6 mia. kr. i 1992 i forhold til 1991. Når jeg siger »så vidt vi kan vurdere det«, hænger det sammen med, at de oplysninger, vi i Folketinget løbende modtager om udviklingen i kommunernes økonomi, er noget sporadiske. Vi finder derfor, at der er behov for, at regeringen tilvejebringer oplysninger om den løbende udvikling i kommunernes økonomiske situation, så Folketinget får et grundlag for at vurdere udviklingen i det kommunale serviceniveau, men det er selvfølgelig ikke nok, at staten stiller øgede midler til rådighed for kommunerne i en situation, hvor disse er økonomisk klemte og har gennemført nedskæringer og serviceforringelser, der ikke stemmer overens med Folketingets ønsker. De nuværende kriterier for tildeling af bloktilskud indebærer jo ikke et incitament for kommunerne til at løse opgaverne. Eksempelvis får de pengene i forhold til børn i den børnepasningsrigtige alder, uanset om de rent faktisk giver børnepasningstilbud eller ej. Sådan er der mange andre områder, hvor det nok var en overvejelse værd, om ikke man burde ændre på kriterierne for tildeling af bloktilskud.

Som debatten om ventelister til børnepasningsordninger og om omsorgsforanstaltninger for ældre medborgere viste, er det ikke nogen let opgave at få ventelisterne afskaffet. Men jeg vil godt understrege, at det er heller ingen uoverkommelig opgave. Kommunernes Lands-